

SLOVENSKI NAROD

Izjava vsak dan popoldne, izvzemši nedelje in praznike. — Inserati do 30 petit a Din 2.—, do 100 vrst Din 2.50, od 100 do 300 vrst a Din 2.—, večji inserati petit vrsta Din 4.—. Popust po dogovoru. Inseratni davek posebej. — Slovenski Narod velja mesечно v Jugoslaviji Din 12.—, za inozemstvo Din 25.—. Rokopisi se ne vračajo.

UKEDNISTVO IN UPRAVNISTVO
LJUBLJANA, Knafejeva ulica 5.
Telefon St. 3122, 3123, 3124, 3125 in 3126.

PODRUZNICE:

MARIBOR, Grajski trg št. 8. — CELJE, Kocenova ulica 2. — Tel. 190.
NOVO MESTO, Ljubljanska c. tel. št. 26. — JESENICE, Ob kolodvoru 101. —
Račun pri poštnem Cekovnem zavodu v Ljubljani št. 10.351.

„SPOR JE SAMO OGDODEN“

Odmev včerajnjega sklepa Sveta Društva narodov glede avstrijsko-nemške carinske unije v angleškem tisku

London, 20. maja. Vsi listi komentirajo v dolgih člankih včerajnji sklep sveta Društva narodov v predložitvi vprašanja avstrijsko-nemške carinske unije haškemu mednarodnemu razodšču, da ga prouči s pravne strani in poda do jesenskega zasedanja Društva narodov svoje mnenje. Vladni organ »Daily Herald« toplo pozdravlja ta sklep in izraža upanje, da se bodo do jeseni, ko bo prvič ta zadeva zoper na dnevni red, duhoviti že toliko pomirili, da se bo lahko brez nervoznosti sklepalo o nadaljnih korakih. Pri mirnem proučevanju vse zadeve bo moralta tudi Francija uvideti, da ni v skladu z ugledom francoske republike, če se pri vsaki akciji Nemčije vznemirja. Trajno se Nemčije ne da izločiti od so-

odločanja v mednarodnih političnih vprašanjih. Tako stališče mora izvzeti reakcijo. Na drugi strani po morata tudi Nemčija in Avstrija končno spoznati, da nima smisla iti z glavo skozi zid. Če bi bili prej obvezni o svoji nameri velesile, bi se morda vsa zadeva presojala docela drugače in Nemčija in Avstrija bi si lahko šteli v zaslugu, da sta napravili prvi korak k gospodarskemu bliženju evropskih držav. Tačko pa sta s svojim postopanjem izvali vznemirjenje. Vse eno pa avstrijsko-nemškega načrta ni kratkomalo odklanjati. V zvezi z Briandovimi predlogi in predlogi Sovjetske Rusije, da naj bi se sklenila splošna gospodarska nenačudna pogodba, bi lahko tvoril ta načrt jedro velike gospodarske akcije Evrope.

Manj optimističen je »Daily Telegraph«, ki smatra, da je z ženevskim sklepom ves spor do jeseni ododen, rešen pa ni. Svet Društva narodov od haškega razodšča ni zahteval odločitev, samo pravno mnenje. To znači, da se bo moralto o končni odločitvi šele razpravljati. Malo verjetno je, da bi bila v jeseni atmosfera za take razprave ugodnejša, kar pa je bila sedaj.

Pred demisijo Brianda

Pariz, 20. maja. »Echo de Paris« poroča iz Ženeve, da bo Briand v petek ali načasneje v soboto odpotoval v Pariz in nato definitivno odstopil. Vsa prizadevanja, da bi ga pregovorili, naj umakne demisijo, so ostala brezuspešna.

Vzroki gospodarske krize

Pomemben govor angleškega zunanjega ministra v evropskem odboru

Zeneva, 20. maja AA. Včeraj popoldne je zunanjji minister Henderson otvoril sejo evropskega odbora. V svojem govoru je nagnal, da je Evropa v najhujši gospodarski krizi. V vseh evropskih državah vladajo brezposelnost, pomanjkanje in siromaštvo, dočim imajo prekomorske države ogromne zaloge živil, ki jih ne morejo prodati. Razen tega je v bankah na milijone brezplodnega denarja. Minister je nadaljeval, da sta mednarodna varnost in mir bistvenega pomena za gospodarsko stanje. Nadalje se je pridružil mnenju ameriškega predsednika Hooverja, da bo strečen zaključek svetovne razorožitvene konference mnogo pripomogel v koncu svetovne gospodarske krize. Dejal je, da je pričela javnost v mnogih državah poznavati nepotrebost gospodarskega nacionalizma, in se je izrekel za mednarodno gospodarsko akcijo, ki naj jo vodi Društvo narodov. Poudarjal je, da je še velik del Evrope kredit, ki pa ga nočete dovoliti države s preobčino demarja. Označil je previsoke carine za škodljive splošne blagostanju in naglašal potrebo zmanjšanja carinskih postavk. Narodi se branijo z vsemi sredstvi inozemskih proizvodov in tako obubožajo same in druge.

Glavne države upnike zahtevajo povračilo posojil, dočim odlikajo blago držav dolžnic in zahtevajo v povračilo zlato. Tačko je zbiranje zlata v veliki meri pripomo-

gio h katastrofalnemu padcu cen. Nadalje je Henderson v svojem govoru pozval ruskega delegata Litvinova, naj ne misli, da pripravlja Društvo narodov vojno proti Rusiji, in izrekel nado, da bo razvoj trgovinskih odnosa s sovjetskim državo na osnovi medsebojnega spoščevanja mednarodnih obveznosti velike pripomogel k utrditvi mi-ru in svetovne trgovine.

Zeneva, 20. maja g. Angleški zunanjji minister Henderson bo najbrž postal predsednik svetovne razorožitvene konference leta 1932. Voditelji sveta Društva narodov so mu na včerajnji tajni seji ponudili mesto predsednika te konference. Henderson je v načelu sprejel ponudbo, se bo pa o definitivnem prevzemu tega mesta še posvetoval s svojo vladno. Svetovna razorožitvena konferenca se bo vrnila v Ženevo. Henderson je izjavil, da London ne prihaja v poštev, ker se bo tam po koncu l. 1931. in v pričetku l. 1932. vršil vseindianski kongres.

Zeneva, 20. maja. Pododbor evropske komisije, v katerem so poleg velesi in držav Male antante zastopane tudi Španija, Švedska, Švica, Avstrija, Madžarska, Turčija in Sovjetska Rusija, se bo sestal jutri popoldne pod predsedstvom švicarskega zveznega predstnika Motte. Odbor bo v podrobnostih razpravljal o možnosti ojašjanja carinskih omejitev v mednarodnem trgovinskem prometu.

Iz Španije

Madrid, 20. maja. AA. Ministrski svet je odpravil obsegno stanje nad Madridom.

Rim, 20. maja. AA. Po poročilu listov stavnih minister za zunanje zadeve Leroux in Litvinov sklenila pogodbo o medsebojnom priznanju njunih vlad.

Madrid, 20. maja. AA. Vlada je zaprla univerzo v Valladolidu, ker so dijaki zahtevali, naj jim profesori izroči potrebljene zrestlosti spričevala brez izpitov. Dijaki pravijo, da so s pripravami za revolucijo porabili toliko časa, da niso mogli obiskovati predavanj.

Vstaja v Birmi

London, 20. maja. AA. Na včerajnji seji spodnje zbornice je tačnik za Indijo Wedgwood Beni poročal o položaju v Birmi. Pred kratkim so odtrili tamkaj v džungli okraje Insev Štiri tabošča upornikov, katere so umrli. Vstaji so imeli velike izgube in so zbežali. Beni je izrazil upanje, da se bo položaj v Birmi izboljšal. Priznal je, da je gospodarsko stanje te dejale zelo težavno.

London, 20. maja. AA. Po brzovajki iz Rangoona vlada v Birmi ne bo začenkat proglašila obsegnega stanja. Glavni stan je izdelal načrt za borbo proti upornikom in bo skušal zabraniti njihov pohod v Gornjo Birmo.

Preko Rusije na Severni tečaj

Moskva, 20. maja. Po vseh, ki jih je prejela družba za civilno letalstvo v Sovjetski uniji, pričakujejo prihod zrakoplova »Grofa Zeppelina« v Leningrad za konec junija. Kakor objavlja omenjena družba v »Izvestju«, sta izdelana dva načrta za nadaljnji polet »Zeppelina«. Po prvem načrtu naj bi letel preko Franc-Jožefove dežele v Severnem ledenu morju, kjer se že nekaj časa nahaja maghna ruska kolonija, Severne zemlje, od koder bi letel dalje v Ameriko proti Severnemu tečaju, dokim določa drugi načrt samo polet preko Nove Zemelje. Odločitev o tem še ni padla. Poleta »Zeppelina« na Severni tečaj se bo zabeležilo tudi več ruskih pilotov ter vodja arktičnega zavoda prof. Samoilovič. Polarnemu poletu »Grofa Zeppelina« posvetujejo v Rusiji veliko zanimanje ter je bilo sklemeno, da se osmušeta v Moskvi, in Leningradu posebna odbora za pospeševanje tega podjetja.

Angleški prestolonaslednik o umetnosti

London, 20. maja AA. Na snočnem banetu umetniškega dobrodelnega društva je waleski princ govoril o usodi umetnikov. Pri tem je omenil, da je moralno veliko slikarjev prodati svoje umetnine, ki izvajajo sedaj svetovni sloves, za denar, ki je komaj zadrževalo za njihove vsakdanje potrebe. Slike, ki so bile prodane za takoj mate vse, so bile sedaj prodane preko Atlantskega oceanja za zneski, s katerimi bi umetniki lahko kupili svojih celo rotterdamsko mesto. Prince je zaključil, da je v Zedinjenih državah še nekaj bogatašev, ki lahko kupujejo tako dragocene slike, dočim so bili v Angliji ljubitelji slik zaradi velikih zapestniških davkov večkrat prisiljeni, da prodajo svoje umetnine, namesto da bi še dokupili.

Turški konzul v Skoplju

Beograd, 20. maja. AA. Za konzula turške republike v Skoplju je imenovan Ali-Riza-bej. Naka vlada je novemu konzulu izdala že eksekutur.

Milan, 20. maja. Fašistični ljeti pišejo očitno po višjem naročilu zelo rezervirano o incidentu s Toscaninijem. Samo »Popol d'Italia« se solidarizira z napadalec nanter meni, da je bila klofuta edini dostojni odgovor Toscaniniju. Trditev Toscaninija,

da pomeni sviranje fašistične himne profanacijo njegove umetnosti, je kleveta italijanskega naroda. Reakcija na to je bila popoloma opravičena.

Znižanje delavskih mezd v Nemčiji

Dresden, 20. maja. AA. Šalki tvořičarji so odpovedali mezdno pogodbo, ki je veljala za kovinsko industrijo. Odpoved stopi v veljavo 31. maja. Hkrati so postavili nove predloge o 20% znižanju mezd. Že v začetku leta so bile znižane meze za 4 osirvana za 5%. Med delavstvom je zato nastalo veliko razburjenje. Stavka utegne izbruhnuti vsak hip.

Na vprašanje, zakaj je ravno 15. februar najkritičnejši dan v letu, je gospod profesor pojasnil, da je tedaj zemlja najbolj globoko zmrzljena in zato tudi najbolj občutljiva za potrese, po 15. febru-

Obdavčenje zabavnih potovanj v inozemstvo v Nemčiji

Zanimiv predlog nemških tujsko-prometnih društev — Nemci naj trosijo svoj denar doma

München, 20. maja. AA. Prometna društva so sklenila predložiti vladni zakonski načrt o obdavčenju potovanj v inozemstvo. Za vsako potovanje in za vsakega oseba, izvzemši poslovna potovanja, naj bi davek znašal 50 mark. S tem ukrepom naj bi oblast omejila potovanja v inozemstvo in pospešila napredovanje nemških kopališč in letovišč. Po naziranju teh društev potrošnja

Nemci s potovanji v inozemstvu 80 do 100 milijonov mark več kakor inozemci v Nemčiji. Bavarska vlada še ni zavzemala svojega stališča k temu predlogu.

(Sličen ukrep bi bil umesten tudi pri nas, kjer je notorično dejstvo, da naši ljudje zanemarjujo našo lepo jadransko riviero in nosijo svoj denar na drugo stran Jadrana).

Predavanje o potresih in seismografih

Dr. Belar pravi, da je 15. februar vsako leto najkritičnejši dan za potres v Ljubljani

Ljubljana, 20. maja.

Naš slovenski raziskovalec potresov g. dr. A. Belar je podpolne razkazal v mestnem gradbenem uradu svoj najnovješi izum, namreč v resnicni miniaturi seismograf, ki mu je izumitelj dal popolnoma primerno ime »piccolo«. Večji aparat tehtajo po 100 kg, ta pa deluje prav tako, čeprav tehta samo nekaj nad 1 kg in je spravljen v malo kaseti, ki jo lahko potisnete v večji žep. Na aparatku je videti močan, a občutljiv vzmet, ki je na njem pritrjenja svitčena gromita tako imenovana vratna ali stacionarna masa, ta je pa zvezana zoper po zvodi, ki gibanje potujejo, s silno tanko iglico, ki zapise vsak najmanjši tresljaj na okajan trak, navit na bobenk, ki se ne prestano suče. Aparat natančno zaznamuje, če pelje mimo hišo voz, močnejše je znamenje, če vozi mimo tramvaj, se močnejše seveda pri vlagu, prav močna so pa znamenja pri eksplozijah v bližini, naznani pa aparatu so eksplozije v daljavi in pa tudi potrese, ki nastanejo, če se v rudnikih zrušijo stropovi kaveren. Mali seismograf »piccolo« je tudi predvsem namenjen za opazovanje artificijelnega tresenja, ne pa za oddaljene potrese. V vojni je silno koristen, saj je profesor dr. A. Belar v strelskih jarkih s svojim »strojem za potres« kar so vojaki imenovali aparat »konstatirjal«, če je sovražnik kopal rov, da bi pognal avstrijske vojake v zrak. Celo to je določil krajši raziskovalec, ki je klub svoji starosti imel pogum opazovati nevidno sovražnikovo bivanje pod zemljo, torej celo tu mui ostalo skrito, če je sovražnik prekinil en rov in jel kopati vzporedno drugo mino.

V svojih mapah ima prav zanimive posnetke raznih tresenj in potresov, s svojega delovanja kot profesor na realki je pa posnel seveda tudi tresenje v realki sami. Med poukom vidimo le skoraj mirno črto, pavza je pa naznačena že s silnim potresom. Še bolj je pa zanimiva mapa s krvljavimi, ki naznačujejo, kako daleč je segel po Sloveniji, kak ljudjanski potres. Po katastrofalnem potresu l. 1895 se je zemlja tresla, ali kak prav značilnost je trajala seismična perioda še 6 do 7 let. Na kartah, kjer so zabeleženi potresi od leta 1896 do 1907 jasno vidimo, kako se je zemlja počasi umirila. Krvljave posnetne po potresih profesorja Seidla, ki je zbiral poročila o potresih, kakor so jih čutili ljudje, torej mikroseismične potekte. Dr. Belar je pa študiral tudi najmanjša vibriranja zemlje in zbiral mikroseismične podatke. Pri tem dolgotrajnem in najnatančnejšem opazovanju je učenjak ugotovil, da je 15. februar v vsakem letu najkritičnejši dan za potres v Ljubljani. Ta dan in sploh meseca februarja se zemlja trese v Ljubljani prav gotovo vsako leto. In če je tako leto tresenje tako majhno, da ga ljudje niti ne čutijo, zato je pa gotovo potres občutljiv drugo leto, ker se je v zemlji tekmo dveh let nabralo več eksplozivnih snovi. Če govorimo o potresih, naj ljudje seveda ne misijo na katastrofe, ker znanost beleži in operira že tudi z najmanjšimi držanjem zemlje. Nevarni potresi so pa v Ljubljani silno redki, saj jih zgodovina beleži le komaj na vsakih 200 let. Med vsemi potresi pri nas je pa zgodovina zabeležila za najmočnejšega katastrofe iz l. 1895, zato smo še vsaj 200 let lahko mirni in brez skrb.

Posestnik Ivanu Mervarju je nekdo na Viču izpred konjskega hleva ukradel 400 dinarjev vredne vredne vajeti. — Šofer Kristijan Langus je nekdo po 15. februarju v Domžalah prepeljal v bolnico, katero je pa ponoči zapustil. Bilo je pa tako slab, da se je v Tavčarjevi ulici zgrudil. Moral je go z rešilni avtomobil še enkrat prepeljati v bolnico.

Posestnik Ivanu Mervarju je nekdo na Viču izpred konjskega hleva ukradel 400 dinarjev vredne vredne vajeti. — Šofer Kristijan Langus je nekdo po 15. februarju v Domžalah prepeljal v bolnico, katero je pa ponoči zapustil. Bilo je pa tako slab, da se je v Tavčarjevi ulici zgrudil. Moral je go z rešilni avtomobil še enkrat prepeljati v bolnico.

Posestnik Ivanu Mervarju je nekdo na Viču izpred konjskega hleva ukradel 400 dinarjev vredne vredne vajeti. — Šofer Kristijan Langus je nekdo po 15. februarju v Domžalah prepeljal v bolnico, katero je pa ponoči zapustil. Bilo je pa tako slab, da se je v Tavčarjevi ulici zgrudil. Moral je go z rešilni avtomobil še enkrat prepeljati v bolnico.

Curij, Beograd 9.133, Pariz 20.29, London 25.233-5, Newyork 518.6375, Bruselj 72.15, Milan 27.155, Madrid 51.80, Amsterdam 206.375, Berlin

Nov sanatorij v Ljubljani

Trgovsko bolniško in podporno društvo adaptira in preureja v sanatorij blvžo dr. Šlejmerjeve vilo

Ljubljana, 20. maja.
Ena naših najstarejših socijalnih ustanov, Trgovsko bolniško in podporno društvo, ki proslavi leta 1935 100 letnico svojega obstoja, je storila v svojem važnem delovanju velik korak naprej. Zgradila, odnosno uredila si bo lastna sanatorij, ki bo na razpolago društvenim članom, zlasti onim, ki so zavarovani v višjem razredu. Člane Trgovskega bolniškega in podpornega društva so v primeru obolenosti poslili pač v banovinske bolnice, dogajalo se je pa često, da zaradi pomanjkanja prostora, zlasti v drugem razredu, niso bili sprejeti ali jih je pa moralo postati v Leo-niče, kar je bilo seveda zvezzano s velikimi stroški ter je znatno obremenilo društvene finance. To in pa želja, da nudi članstvu čim večje ugodnosti, je napotilo upravnemu odboru Trgovskega bolniškega in podpornega društva, da je začel že lani razmišljati o zgradbi lastnega sanatorija.

Ideja je bila kmalu ureščena. Lani jeseni je društvo ugodno kupilo vilu zdravnika dr. Šlejmerja ob Stari poti in poverilo njeno adaptacijo ter preureitev v sanatorij stavniku g. Miroslavu Zupanu. Pred dobrim tednom so začeli Zupanovi zidarji in delavci z adaptacijo.

Ljubljana, 20. maja.
Globoko ukorenjen v prastar je bilo med kmetom in eksekutorjem na deželi, v mestu pa trajala od pamitve borba med šudentom in policijom. Včeraj je malo senat razpravljal o teh zadevah, med drugim je pa imel tudi dva mala kmečka tatu.

Dva tatučka

Juvan Peter in Kokec Fran z Vač sta na veliko nedeljo pila ves dan da se pri maši nista bila. Povabil ju je namreč prijatelj, ki je prišel iz Amerike in ju je povabil, da sta mu prepevala, saj je možak hudo vnet za petje. Žečer sta šla v drugo gostilno, ampak tam sta videla v sobi spati pijance, luce je pa se gorela, zato ni bilo mogoče dobiti nečesar brez denarja. Kakor sprost umetnika, sta bila naša dva peca seveda suba. Šla sta dalje in zagledala na trgovinu Janeza Volčeta na Klanec poenčno Šipo. Kakopak da je bila Šipa že počena in kakor nalašč pripravljena za Petra in Franceta, ki sta pri prepevanju popolnoma pozabila na jed. Peter je spremno odstranil Šipo iz okna in odrihl zapah, da sta lahko zlezla v trgovino, kjer sta vzel s seboj 700 Din, bankovec za 10 francoskih frankov, pobrala sta pa tudi nekaj klobas, cikorije, jaje, cigaret, tobaka in lepo prekajeno pleče. Tako seveda tri obtožnica, fanta se pa zagovarjata, da sta vzel le 420 Din, tisti francoski bankovec, komaj za pol kile plečeta in samo eno jajce. Za povrh pa tri zavojčke tobaka in škatlico cigaret.

Okradeni Ivan Volčič, soliden in pošten mož, je pa tudi vosten trgovec, ki zabeleži vsak denar, od koga in koliko ga je prejel. Zato je pa lahko tudi natanko izračunal, koliko mu manjka. Čeprav sta se tata, ki sta bila že preje obsojena, ker sta ukradla dve kokoši, izgovarjala s pjianostjo, češ, da so izpili 9 litrov vina, vendar je senat prisodil vsakemu 5 mesecov strogega zapora in eno leto izgube častnih pravic, plačilo stroškov je pa neizvirljivo, ker nimata drugega kakor nadobudno bodočnost pred seboj.

Zaradi eksekutorja

France Bratun iz Male Stange iz litijskih hribov, ki ga vsi poznamo pod imenom Senko, pa tudi kot znanega pjančka, ki o njem izjavlja priča, da ni mogoče vedeti, kdaj je pisan in kdaj trezen, jih ima že 60 na grbi, pa je vendar še korajen korenjak. Sele 7 let starega otroka ima, ampak možak pravi, da sodišča nič ne briga, ker je otrok že plačan. Tudi ni nezakonski, temveč samo pravinski.

Mož bi bil moral nekaj plačati in so ga rubili. Ker je prebrisani, je svoje posestvo prodal pred tremi tedni, zato so po moraliskati denar po njegovih žepih. Izvrševalni organ Ludviger je očanca našel na dvorišču gostilne pri Trščanu v Litiji in zahteval denar. Mož se je izgovarjal, da mu bo že plačal, češ, da je ves denar, ki ga ima pri sebi, last drugega. Eksekutor se pa ni dal odprediti in se je razburil ter posegel Senku v žep. Tega pa vendar nikdo ne bo pustil. Neznansko je Franceta prijelo, da sta se pričela rukati in je bil eksekutor zelo opraskan na roki. Šel je k zdravniku in dobil izpričevalo, France pa vabil k sodišču v Ljubljano. Ker se mu zaradi take maleknosti in tudi kritice ni zdelo vredno hoditi, sta ga pripeljala v Ljubljano prav pred sodni stol doma orožnika.

Orožnika pravi tudi, da je hotel eksekutorja ugrizniti. France pa pravi, da je to laž, saj vendar nima zob in ni takoumen, da bi brez zob hlastal okrog sebe. Pač je bil pa sam ves opraskan in odrt po roki. Kar se tiči obsoobe, da bi bil moral platiti globo, se še spominja, da bi bil pa eksekutorja tudi zmerjal, je kakopak vse izmisljeno in prigovorjeno. Da bi bil potenjal nož, je pa sprost nemogoče. Tudi je eksekutorju rekel, naj gre v gostilno z njim, pa mu bo dal denar, ki si ga je izposodil, ampak iz žepa si ga ne pusti jeman.

Priče se seveda ogibajo, ker nikdo ne mara hoditi po sodniji in se zameriti. Senko

nih metrov, bo dvignjena v dve nadstropji ter primerno preurejena. Na dvorišču bo zgrajen poseben trakt, v katerem bodo kletni prostori s centralno kurijavo za vse sanatorij, v suterenu bo kuhinja s pritlikinami, pralnica, sušilnica in desinfektor, v pritliku bo ordinacijska soba, ambulanca ter ved bojniški sobi. Prvo nadstropje bo rezervirano izključno za bolniške sobe, v drugem bodo pa sobe za strežnike in pomočno osebje. Tudi na zunaj dobi vila drugo lice, fasada bo prenovljena ter modernizirana. Ce bo vreme ugodno, bodo adaptacijska in druga dela končane do vseh svetih.

Sanatorij bo, kot rečeno, v glavnem namenjen članstvu, ki je v višjem zavarovanju. Trgovsko bolniško in podporno društvo Steje še okrog 6000 članov, od katerih jih je 3000 že v višjem zavarovanju, v splošnem pa stremi večina članstva, da doseže višje zavarovanje. V sanatoriju bo na razpolago okrog 30 postelj, če bo prostor, bo uprava sprejemala tudi zasebne bolnice.

Društvo bo stasoma sanatorij še počelo, oziroma dozidalo priključne objekte. Inicijativnost društva, ki se ni strašilo velikih bremen, da nudi svojemu članstvu res čim večje ugodnosti, je treba pozdravljati.

Ljubljana, 20. maja.
Globoko ukorenjen v prastar je bilo med kmetom in eksekutorjem na deželi, v mestu pa trajala od pamitve borba med šudentom in policijom. Včeraj je malo senat razpravljal o teh zadevah, med drugim je pa imel tudi dva mala kmečka tatu.

je bud možkar, z eksekutorjem se pa tudi nihče ne mara spuščati v zameri. Tožnik Ludviger sicer pravi, da ga je Senko sunil tudi v zadnjem del trupla, pa ga ni dosegel, in tudi priče se ne spominjajo te brse. Resnica je, da mesarski pomočnik, ki je prišel bližu, tekoč posodil Francetu denar in plačal eksekutorju, ki je pa po izjavah vseh prič, kar je konstatiral tudi predsednik senata, prav vhementno nastopal in razburil okatenega Franceta.

Bratun je dobil 14 dni zapora in 60 Din globe, ki jo mora plačati v enem mesecu ali pa sedeti en dan več.

Ko je slišal obsoobo, se je France razburil: Kaj, še zaprt bom! Kakopak, da se pričoščim. Takoj vzamem advokata, ampak ne tukajte v Ljubljani. Nobenega ne maram iz Ljubljane, samo v Litiji ga vzamem. Zaprt naj bi bil, pa še denar naj bi dajal? Tuka je se že ne pritožim, samo v Litiji!

Vse zaupanje je izgubil v Ljubljano in ogorden odšel.

Gospod župan — zaščitnik vzorne mladine

Dva elegantna mlada kavalirja se priklonita in sedeta na obožno klop. Svetle pomladne oblike delujejo kakor bi lahka pomladna sapica zavela v pusto sodno dvorano. Na levo pa sedež zagovornik, sam gošpod župan dr. Dinko Put. Tudi on je sijajno razpoložen in borben. Prevzeli so ga spomini na lepo mladoč in na tiste čase, ko je tudi on proslavljal zmago pri izpitih. Gau-deamus igrit! Se celo sodnikom so se razvedrili obrazi in resni gospod državni tožitelj čita obtožnico z mehkejšim glasom. Vsem sijajen dokaz duhovitega dramatika in teatralika.

V sredini dejanja stoji igralec Henri Pravkar se je poročil z lahkomselino igralko Leokadijo, ki je doslej menjala ljubimce hitre kot svoje rokavice. Tudi z vojvodo Caligonom je imela razmerje in ga še ima. A Henri tega ne ve. V krčmi pa Henri za zabavo improvisira tragedijo: izmisli si na lepem, da je vojvod dozalotil v ženski garderobi in ga je bodel. Igra tako pretresljivo verjetno, da mu verjamajo celo tovarši igralci in krčmar ravnatelj. In odobravajo njegov zločin, češ, saj smo vedeli, da je tvoja žena še vedno vojvodinja Ljubljana. Henri tako zve resnico, in ko stopi vojvoda pravkar v krčmo, ga Henri zabolde zares, Leokadija pa se zgrudi ob truplu z vzklikom: »Ne, tega nisem vredna!«

Vojvoda igra prav lepo g. Kraij, Albin, z deželi ga Šaričev, markizo Severino, cincino humoristno žensko, g. Nabokova, ki vzbuja s svojimi izrekli mnogo zadovoljstva, krčmarja g. Cesar, igralca Henrika g. Zeleznika, igralko Georgetto g. Medvedova, igralko Leokadijo pa ga Mira Danilova. Vsi podajajo ostre tipi s posebno skrbno ustvarjenimi maskami in kostimi.

Tu pa je še dolga vrsta članov, ki imajo bolj ali manj važne episodne vloge, vse izvedene z ambicijo. Mnogo je tu patosa in kričanja, viharosti. V ozadju pa vidis Pariz, zverišen in padajoč v razvaline: simbol! Strašen ali smešen.

Nato je prišla na oder Tolstega tandemna komedija v dveh kratkih dejanjih: »On je vsega krive. — One je alkohol!«

Kadar se popotnik (Danesh) napiše, ukraje vse, kar mu pride pod roko. Drugače je pa prav simpatičen potepuh. Pravkar je prišel iz ječe; dve leti je sedel, ker je v pjanosti nekoga oropal. In v hiši Mihaelovi ga prav gostoljubno sprejme, a tudi upijanijo.

Ko se sbudi, ukraje dva zavoja in zbeži. Mihael ga ujame, pritira nasaj, mu govoriti na dušo in — podari zavoja. Potepuh se osramočen skoči, pada na koščen, se razkoca in odide z Mihaelovim odpuščanjem, vendar brez zavojev.

Cel Tolstoi! Piementito, lepo. Bolje je resniknemu tatu odpustiti, nego nezrečnega človeka, vendar pa popolnoma mirna in tudi priča ter celo udarjeni višji stražnik pravi, da je morda dobil udarec le po naključju in brez namena. Banačan je bil pa razburjen, ker je dobil brez povoda klofute, njegov prijatelj se je pa posebno razgototil, ker so bili stražniki tudi z gospodinjsko precej odločni in jo podili proč, čeprav ji ni nikdo ničesar storil. Zlasti bi bila mora biti polica celo hvaležna, ker je drugi obtoženec miril svojega prijatelja in policiji pomagal.

Gospod župan je izprevidel položaj in se zavezal za svoja dva klienta z vso vmeno.

Mirno je pojasnil dejansko stanje in upravljeno razburjenost, ker je vsestransko do-

kazano, da udarec ni bil namenjen stražniku. Že pri zasišanju prič se je pokazalo, da se stražniki dogodek več ne spominjajo, natančno in da stvar ni bila tako huda, kakor jo slika obtožnika. Zato so pa tudi sodniki obsoobili obtoženca samo zaradi žalivk na eden, ki se izpremeni v 400 Din, in na 60 Din denarnih kazni, in še to le pogojno na dve leti, zaradi ustavljanja policije sta bila pa opredelena.

Ljubljana se sicer postavlja s svojo univerzo, že davno pa ne spoštuje pravice svojih svobodnih akademikov in študentov.

Pride!

Charlie Chaplinovo

najnovejše in najdovršenije filmsko velečelo

LUČI VELEMESTA

Pride!

Ljubljanska drama

Schnitzler: Zeleni kakadu. — L. N. Tolstoij: Om je krv

Schnitzlerjeva groteska »Zeleni kakadu« se godi v Parizu 14. julija 1789 v podzemni krčni blvžu gledališča Prosperja.

V krčni se zbirajo njegovi bivši igralci in v razni revolucionarji. Vsi pripravljajo prevrat, igralci improvizirajo dramatike nastope, izražajoči kipenje v vremenu in zgodbi.

Kakor so dijaki potrebljni začinjani vozni listki, so jih ravno tako, če ne še bolj privatni in državni uslužnenci in uradniki, ki so gotovo sibkiši v nogah in na zdravju imajo sigurno v vsakem pogledu manjša kakor dijaki.

Preprivali sem, da so tudi drugi, ki so imeli do sedaj mesečne vozne listke za Din 70 in tedenske delavške karte, sem mnenja, da bi bilo treba na vsak način za privatne in državne uslužnence izdati mesečne listke, ki bi odgovarjale prejšnjim cenam s primernim pribitkom za dnevnino.

Plemiči sprejemajo najdržnejše poslovke, zavajajoči in pretne le za originalno žalo; samo naivni Ševalj Šešek, ki je dosegel v Parizu, čuti, da misli pravilno, se zgraža nad propalostjo plemstva in divjostjo soderje. Toda tovariši tudi nje, da je mesarski pomočnik, ki je prišel bližu, tekoč posodil Francetu denar in plačal eksekutorju, ki je pa po izjavah vseh prič, kar je konstatiral tudi predsednik senata, prav vhementno nastopal in razburil okatenega Franceta.

Bratun je dobil 14 dni zapora in 60 Din globe, ki jo mora plačati v enem mesecu ali pa sedeti en dan več.

Ko je slišal obsoobo, se je France razburil: Kaj, še zaprt bom! Kakopak, da se pričoščim. Takoj vzamem advokata, ampak ne tukajte v Ljubljani. Nobenega ne maram iz Ljubljane, samo v Litiji ga vzamem. Zaprt naj bi bil, pa še denar naj bi dajal? Tuka je se že ne pritožim, samo v Litiji!

Vse zaupanje je izgubil v Ljubljano in ogorden odšel.

Gospod župan — zaščitnik vzorne mladine

Dva elegantna mlada kavalirja se priklonita in sedeta na obožno klop. Svetle pomladne oblike delujejo kakor bi lahka pomladna sapica zavela v pusto sodno dvorano. Na levo pa sedež zagovornik, sam gošpod župan dr. Dinko Put. Tudi on je sijajno razpoložen in borben. Prevzeli so ga spomini na lepo mladoč in na tiste čase, ko je tudi on proslavljal zmago pri izpitih. Gau-deamus igrit! Se celo sodnikom so se razvedrili obrazi in resni gospod državni tožitelj čita obtožnico z mehkejšim glasom. Vsem sijajen dokaz duhovitega dramatika in teatralika.

V sredini dejanja stoji igralec Henri Pravkar se je poročil z lahkomselino igralko Leokadijo, ki je doslej menjala ljubimce hitre kot svoje rokavice. Tudi z vojvode Caligonom je imela razmerje in ga še ima. A Henri tega ne ve. V krčmi pa Henri za zabavo improvisira tragedijo: izmisli si na lepem, da je vojvod dozalotil v ženski garderobi in ga je bodel. Igra tako pretresljivo verjetno, da mu verjamajo celo tovarši igralci in krčmar ravnatelj. In odobravajo njegov zločin, češ, saj smo vedeli, da je tvoja žena še vedno vojvodinja Ljubljana. Henri tako zve resnico, in ko stopi vojvoda pravkar v krčmo, ga Henri zabolde zares, Leokadija pa se zgrudi ob truplu z vzklikom: »Ne, tega nisem vredna!«

Vojvoda igra prav lepo g. Kraij, Albin, z deželi ga Šaričev, markizo Severino, cincino humoristno žensko, g. Nabokova, ki vzbuja s svojimi izrekli mnogo zadovoljstva, krčmarja g. Cesar, igralca Henrika g. Zeleznika, igralko Georgetto g. Medvedova, igralko Leokadijo pa ga Mira Danilova. Vsi podajajo ostre tipi s posebno skrbno ustvarjenimi maskami in kostimi.

Tu pa je še dolga vrsta članov, ki imajo bolj ali manj važne episodne vloge, vse izvedene z ambicijo. Mnogo je tu patosa in kričanja, viharosti. V ozadju pa vidis Pariz, zverišen in padajoč v razvaline: simbol! Strašen ali smešen.

Nato je prišla na oder Tolstega tandemna komedija v dveh kratkih dejanjih: »On je vsega krive. — One je alkohol!«

Zane Grey:

26

je odgovoril poročljivo. — Mar pričakujete, da se oženim? Ne, iz te mope pa že ne bo kruha. Ne oženil bi se niti če bi se našla katera, ki bi hotela vzeti pohabljence.

— Kdo bo pa skrbel za vas? — je vprašala in zardela do ušes.

— Jaz skrbim zase sam. Bože moj, saj vendar nisem invalid. Imam nekaj prijateljev, ki mi bodo pomagali zgraditi kočo. In tu mi prihaja nekaj na mesec. V koči, kjer sem v White Slidesu stanoval, je ostalo mnogo mojih reči. Odpeljem se kmalu po to rojstvo.

— Wilson Moore, ali mislite resno? — je vprašala začuden. — Ali se hčete naseliti blizu White Slidesa in ostati tam, če ...

— Ni mogla končati stavka. Zdela se ji je, da se bliža velika nesreča, ki ji ga ni vedela imena.

— Da, — je odgovoril. — Komično, kako se razvijajo stvari, a?

— Da, zelo, zelo komično, — je dejala vsa zmudena in se obrnila.

Z glasom, v katerem je zvenelo zadnje slovo, je zaklical za njo: Zbogom in srečno pot, Columbina!

Ko je prispela Columbina v Ranch, ji je prišel Bellounds naproti in njegov obraz je bil mračen ko oblaki pred nevihom.

— Stari bi rad govoril s teboj.

— Tako? — je vprašala Columbina.

— Tvoj glas priča, da je zadeva resna.

Bellounds se pa ni zdelo vredno odgovoriti na to vprašanje. Sedel je na verando, kjer je očvidno čakal, da se Columbina vrne, in na obrazu se mu je pozna, da je zelo nesrečen.

— Kje je oče? je vprašala Columbina.

Jack je pokazal na druga vrata, ob katerih je sedel, na vrata, vodeča v ono soko, ki jo je rabil farmar za nekakšno pisarno in skladišče. Ko je šla Columbina mimo, jo je prijel za rokav.

— Columbina, če si jezna, ne hodit očetu, — je dejal proseče. — Tudi on je — jezen in s tem bo zadeva samo poslabšana.

Iz mnogih izkušenj je mogla Columbina sklepati, da je Jack nekaj zagrešil in se zavedel posledic svojega nepremišljenega dejanja. Odskočila je od njega in potrka na vrata, ne da bi odgovorila na njegovo vprašanje.

— Prosto! — je zaklical farmar.

Columbina je vstopila. — Hallo, oče! Si hotel govoriti z menoj?

Bellounds je sedel za staro mizo nagnjen nad zamazano računsko knjigo s svinčnikom v roki. Ko je dvignil glavo, se je Columbina zdržnila.

— Seveda bom. Kaj pa mislite? —

Dolgo smo si prizadevali, predvsem spravili vse trske iz njegove kože. Dzaj je pa že vse v redu, kmalu bo zopet zdrav in to junaštvo gospoda Jacka Belloundsa ne bo imelo zani težjih posledic.

Columbina je izgovorila zadnji stavek z glasom, ki je jasno prial da prezira Jacka. Moore je odvrnil svoj zamisljeni pogled od nje.

— Upam, da je stari Bill zdrav. — je priporabil malomarno.

— Ali ste obvestili svojce o nesreči? — je vprašala Columbina, kakor da prešla njegovo vprašanje.

— Ne.

— Ne? Ali se ne nameravate kmanu vrniti — v Denver — v domovino? — je zajecjalja.

— Ne, — je odgovoril kratko

— Kaj pa hočete početi? Saj vendar ne morete delati — vsaj kmanu ne.

Columbina, nikoli več ne bom mogel jahati, kakor sem jahal. — je dejal ves potrit.

— Oh! — Columbinin glas in nežna kretinja, s katero je položila roko na primitivno narejeno bergljivo, bi bila vsakemu človeku jasna, ni pa bila razumljiva nima, ki sta bila vsa za oprijema v svoja čustva. »Neznosna misej.«

— Bojim se, da bo res tako. Poštene sem jo izkupil, Columbina. Malo je manjkal, da nisem izgubil noge.

— Previdnejši morate biti, morali bi... Ali nameravate ostati tu pr Andrewsovih, Wilson?

— Ne, ti ljudje imajo dovolj lastnih skrbiv. Nameravam obdelati nekaj zemlje in naseliti se.

Naseliti se! — je vzliknila začuden. — Kje pa?

— Da, tam gori ob vznociju Old White Slidesa. To je bil že davno moj namen. Saj poznate prijazno dolinico pod rdečo pečino. Bili ste tam z menoj. Pri stari koči, ki so jo zgradili zlatokopi.

— Da, spominjam se. Lep košček zemlje je to — lepa dolina. Toda Wilson? vi tam ne morete živeti.

— Zakaj pa ne?

— V tej miši luknji! Majhna, enosobna koča, streho je že odneslo, sprani vse polno, dimnik razpokan... Nikar mi ne pravite, Wilson, da hočete sami prebivati tam gori.

— Seveda bom. Kaj pa mislite? —

je odgovoril poročljivo. — Mar pričakujete, da se oženim? Ne, iz te mope pa že ne bo kruha. Ne oženil bi se niti če bi se našla katera, ki bi hotela vzeti pohabljence.

— Kdo bo pa skrbel za vas? — je vprašala in zardela do ušes.

— Jaz skrbim zase sam. Bože moj, saj vendar nisem invalid. Imam nekaj prijateljev, ki mi bodo pomagali zgraditi kočo. In tu mi prihaja nekaj na mesec. V koči, kjer sem v White Slidesu stanoval, je ostalo mnogo mojih reči.

Odpeljem se kmalu po to rojstvo.

— Wilson Moore, ali mislite resno?

— je vprašala začuden. — Ali se hčete naseliti blizu White Slidesa in ostati tam, če ...

— Ni mogla končati stavka. Zdela se ji je, da se bliža velika nesreča, ki ji ga ni vedela imena.

— Da, — je odgovoril. — Komično, kako se razvijajo stvari, a?

— Da, zelo, zelo komično, — je dejala vsa zmudena in se obrnila.

Z glasom, v katerem je zvenelo zadnje slovo, je zaklical za njo: Zbogom in srečno pot, Columbina!

Ko je prispela Columbina v Ranch, ji je prišel Bellounds naproti in njegov obraz je bil mračen ko oblaki pred nevihom.

— Stari bi rad govoril s teboj.

— Tako? — je vprašala Columbina.

— Tvoj glas priča, da je zadeva resna.

Bellounds se pa ni zdelo vredno odgovoriti na to vprašanje. Sedel je na verando, kjer je očvidno čakal, da se Columbina vrne, in na obrazu se mu je pozna, da je zelo nesrečen.

— Kje je oče? je vprašala Columbina.

Jack je pokazal na druga vrata, ob katerih je sedel, na vrata, vodeča v ono soko, ki jo je rabil farmar za nekakšno pisarno in skladišče. Ko je šla Columbina mimo, jo je prijel za rokav.

— Columbina, če si jezna, ne hodit očetu, — je dejal proseče. — Tudi on je — jezen in s tem bo zadeva samo poslabšana.

Iz mnogih izkušenj je mogla Columbina sklepati, da je Jack nekaj zagrešil in se zavedel posledic svojega nepremišljenega dejanja. Odskočila je od njega in potrka na vrata, ne da bi odgovorila na njegovo vprašanje.

— Prosto! — je zaklical farmar.

Columbina je vstopila. — Hallo, oče! Si hotel govoriti z menoj?

Bellounds je sedel za staro mizo nagnjen nad zamazano računsko knjigo s svinčnikom v roki. Ko je dvignil glavo, se je Columbina zdržnila.

— Seveda bom. Kaj pa mislite? —

je odgovoril poročljivo. — Mar pričakujete, da se oženim? Ne, iz te mope pa že ne bo kruha. Ne oženil bi se niti če bi se našla katera, ki bi hotela vzeti pohabljence.

— Kdo bo pa skrbel za vas? — je vprašala in zardela do ušes.

— Jaz skrbim zase sam. Bože moj, saj vendar nisem invalid. Imam nekaj prijateljev, ki mi bodo pomagali zgraditi kočo. In tu mi prihaja nekaj na mesec. V koči, kjer sem v White Slidesu stanoval, je ostalo mnogo mojih reči.

Odpeljem se kmalu po to rojstvo.

— Wilson Moore, ali mislite resno?

— je vprašala začuden. — Ali se hčete naseliti blizu White Slidesa in ostati tam, če ...

— Ni mogla končati stavka. Zdela se ji je, da se bliža velika nesreča, ki ji ga ni vedela imena.

— Da, — je odgovoril. — Komično, kako se razvijajo stvari, a?

— Da, zelo, zelo komično, — je dejala vsa zmudena in se obrnila.

Z glasom, v katerem je zvenelo zadnje slovo, je zaklical za njo: Zbogom in srečno pot, Columbina!

Ko je prispela Columbina v Ranch, ji je prišel Bellounds naproti in njegov obraz je bil mračen ko oblaki pred nevihom.

— Stari bi rad govoril s teboj.

— Tako? — je vprašala Columbina.

— Tvoj glas priča, da je zadeva resna.

Bellounds se pa ni zdelo vredno odgovoriti na to vprašanje. Sedel je na verando, kjer je očvidno čakal, da se Columbina vrne, in na obrazu se mu je pozna, da je zelo nesrečen.

— Kje je oče? je vprašala Columbina.

Jack je pokazal na druga vrata, ob katerih je sedel, na vrata, vodeča v ono soko, ki jo je rabil farmar za nekakšno pisarno in skladišče. Ko je šla Columbina mimo, jo je prijel za rokav.

— Columbina, če si jezna, ne hodit očetu, — je dejal proseče. — Tudi on je — jezen in s tem bo zadeva samo poslabšana.

Iz mnogih izkušenj je mogla Columbina sklepati, da je Jack nekaj zagrešil in se zavedel posledic svojega nepremišljenega dejanja. Odskočila je od njega in potrka na vrata, ne da bi odgovorila na njegovo vprašanje.

— Prosto! — je zaklical farmar.

Columbina je vstopila. — Hallo, oče! Si hotel govoriti z menoj?

Bellounds je sedel za staro mizo nagnjen nad zamazano računsko knjigo s svinčnikom v roki. Ko je dvignil glavo, se je Columbina zdržnila.

— Seveda bom. Kaj pa mislite? —

je odgovoril poročljivo. — Mar pričakujete, da se oženim? Ne, iz te mope pa že ne bo kruha. Ne oženil bi se niti če bi se našla katera, ki bi hotela vzeti pohabljence.

— Kdo bo pa skrbel za vas? — je vprašala in zardela do ušes.

— Jaz skrbim zase sam. Bože moj, saj vendar nisem invalid. Imam nekaj prijateljev, ki mi bodo pomagali zgraditi kočo. In tu mi prihaja nekaj na mesec. V koči, kjer sem v White Slidesu stanoval, je ostalo mnogo mojih reči.

Odpeljem se kmalu po to rojstvo.

— Wilson Moore, ali mislite resno?

— je vprašala začuden. — Ali se hčete naseliti blizu White Slidesa in ostati tam, če ...

— Ni mogla končati stavka. Zdela se ji je, da se bliža velika nesreča, ki ji ga ni vedela imena.

— Da, — je odgovoril. — Komično, kako se razvijajo stvari, a?

— Da, zelo, zelo komično, — je dejala vsa zmudena in se obrnila.

Z glasom, v katerem je zvenelo zadnje slovo, je zaklical za njo: Zbogom in srečno pot, Columbina!

Ko je prispela Columbina v Ranch, ji je prišel Bellounds naproti in njegov obraz je bil mračen ko oblaki pred nevihom.

— Stari bi rad govoril s teboj.

— Tako? — je vprašala Columbina.

— Tvoj glas priča, da je zadeva resna.

Bellounds se pa ni zdelo vredno odgovoriti na to vprašanje. Sedel je na verando, kjer je očvidno čakal, da se Columbina vrne, in na obrazu se mu je pozna, da je zelo nesrečen.

— Kje je oče? je vprašala Columbina.

Jack je pokazal na druga vrata, ob katerih je sedel, na vrata, vodeča v ono soko, ki jo je rabil farmar za nekakšno pisarno in skladišče. Ko je šla Columbina mimo, jo je prijel za rokav.

— Columbina, če si jezna, ne hodit očetu, — je dejal proseče. — Tudi on je — jezen in s tem bo zadeva samo poslabšana.

Iz mnogih izkušenj je mogla Columbina sklepati, da je Jack nekaj zagrešil in se zavedel posledic svojega nepremišljenega dejanja. Odskočila je od njega in potrka na vrata, ne da bi odgovorila na njegovo vprašanje.

— Prosto! — je zaklical farmar.

Columbina je vstopila. — Hallo, oče! Si hotel govoriti z menoj?

Bellounds je